

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 654/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], správkyne konkurznej podstaty úpadcu [REDACTED], [REDACTED], sídlo kancelárie správcu [REDACTED], zastúpenej advokátkou [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na ochranu pred vyvlastnením podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na zákaz odňatia zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 55/2014 z 15. marca 2016 a namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na zákaz odňatia zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 55/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], správkyne konkurznej podstaty úpadcu [REDACTED], [REDACTED], o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], správkyne konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], sídlo kancelárie správcu [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na ochranu pred vyvlastnením podľa čl. 20 ods. 4 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na zákaz odňatia zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obo 55/2014 z 15. marca 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na zákaz odňatia zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 55/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

V sťažnosti sťažovateľka uviedla:

«Krajský súd v Banskej Bystrici svojim - Uznesením č.k. 39-24 K 258/2001-Sn-2105 zo dňa 28.11.2013 schválil v konkurznom konaní 3 predloženú správcom konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorým uvedený rozhodujúci súd PRIZNAL sťažovateľovi právo na pohľadávku proti podstate vo výške 1.976.024,30 Eur právnym titulom res judikáta => vydaného Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici 36 Cbi/6/2011 zo dňa 29. 9.2011, ktorý sa stal právoplatným a vykonateľným dňa 15.11.2011, ktorým sa rozhodlo o pravosti pohľadávky sťažovateľa, avšak Najvyšší súd SR svojim - Uznesením č.k. 2 Obo 8/ 2014 zo dňa 30.6.2014 Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 39 - 24 K 258/2001 -Sn-2105 zo dňa 28.11.2013 zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie...»

Krajský súd v Banskej Bystrici svojim - Uznesením č.k. 39-24 K 258/2001-Sn-2267 zo dňa 25.9.2014 opätovne schválil v konkurznom konaní 1 konečnú správu predloženú správcom konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorým uvedený rozhodujúci súd už sťažovateľovi právo na pohľadávku proti podstate [REDAKOVANÉ]

Sťažovateľ úpadca [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] - správkyňa konkurznej podstaty, [REDAKOVANÉ], oprávnená za tohto veriteľa v konkurznom konaní 39-24 K 258/2001 konať, podala dňa 21.10.2014 odvolanie proti Uzneseniu č.k. 39-24 K 258/2001-Sn-2267 zo dňa 25.9.2014 - proti výrokovvej časti III. schválenej Konečnej správy, ktorou rozhodujúci prvostupňový súd rozhodol, že PPP neuhradené v priebehu konkurzu sú už len vo výške 6 150,38 Eur, čím neuznal sťažovateľovi právo na pohľadávku proti podstate vo výške 1.976.024,30 Eur.

Najvyšší súd SR svojim Uznesením č.k. 2 Obo /55/2014 zo dňa 15.3.2016 Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 39 - 24 K 258/2001 -Sn-2267 zo dňa 28.11.2013 v plnom rozsahu potvrdil...

Sťažovateľ podáva túto ústavnú sťažnosť z dôvodu, že Uznesením NS SR č.k. 20bo/55/ 2014 z 15.3.2016, ktorým tento odvolací súd potvrdil Uznesenie K. S. v B. Bystrici č.k. 39-24 K 258/200

ústavou chránených záujmov úpadcu [REDAKOVANÉ] - jeho 179 veriteľov, ktorým v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici boli na prieskumných konaniach zistené ak

Úpadcovi - jeho veriteľom [REDAKOVANÉ] ako aj správkyni konkurznej podstaty konkurzného konania č.k.39-24K 258/01 bolo hore uvedenými rozhodnutiami NS SR a KS v B. Bystrici zasiahnuté do ich majetku, čím uvedené súdy porušili právo vlastníť majetok a právo nad ochranou pred vyvlastnením podľa č. 20 ods. 1/ a 4/ Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na pokojné užívanie majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k [REDAKOVANÉ] ských práv a základných slobôd...

Sťažovateľ - úpadcu [REDAKOVANÉ] podal dňa 21.10.2014 Odvolanie proti Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 39-24 K 258/2001-Sn-2267 zo dňa 25.9.2014, a bezodkladne po tom, ako sa dozvedel o závažnej ZÁKONNEJ PREKÁŽKE, ktorej sa dopustil jak SKP úpadcu STL-SAN s.r.o., ale aj, a to najmä, dozorujúci sudca konkurzného konania 39-24 K 258/2001, podal na Najvyšší súd SR dňa 10.3.2016 „DOPLŇUJÚCE ODVOLANIE“ - no Najvyšší súd SR o tak závažnej prekážke, pre ktorú konkurzn [REDAKOVANÉ] d v Banskej Bystrici NEMAL prejednávať a schvaľovať konečnú správu úpadcu [REDAKOVANÉ] v konkurznom konaní 39-24 K 258/2001, vôbec nerozhodoval!, ba ani sa len v svojom rozhodnutí, proti ktorému táto sťažnosť smeruje, o ňom nijakým spôsobom nezmiemil, pričom sťažovateľka má vedomosť, že v deň, keď NS SR vynášal rozhodnutie napadnuté touto sťažnosťou, bolo predmetné podanie - doplňujúce odvolanie NS SR už doručené...

...konkurzný súd... v konkurznom konaní č.k. 39-24 K 258/2001, ak by si dostatočnej miere vykonával dozorujúcu činnosť - v zmysle ust. § 12 z.č. 328/91 Z.b. ZKV, NEMAL sa predloženou konečnou správou vôbec zaoberať, ale mal nariadiť pokynom SKP, aby tento NAJSKÔR SKONČIL štádium konkurzného konania - SPEŇAŽENIE, a až po ukončení speňažovania, tak ako je tento postup kogentne stanovený špeciálnym právnym predpisom, ktorým je z. č. 328/1991 Z.b. ZKV, MAL konkurzný súd pristúpiť k ďalšiemu konkurznému štádiu - t.j. K SCHVALOVANIU KONEČNEJ SPRÁVY.»

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti citovala zo svojho hore uvedeného doplňujúceho odvolania z 10. marca 2016, z ktorého okrem iného vyplýva, že «obdržal dňa 5.1.2016 od Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom oznámenie o tom, že podáva sťažnosť proti Uzneseniu Okresného sudu Žiar nad Hronom sp. zn. 3T 110/2014 zo dňa 13.10.2015, na základe čoho si odvolateľ zabezpečil aj ďalšie písomnosti /v tomto doplňujúcom odvolaní uvedené a doložené/ —► z ktorých odvolateľ zistil, že v uvedenom trestnom konaní, uvedený trestný súd KONÁ NAĎALEJ aj vo veci „POŠKODENÉ-HO => úpadcu STL-SAN s.r.o.“, čím sa odvolateľ dozvedel, že STÁLE EXISTUJE POHLADÁVKA ÚPADCU STL-SAN s.r.o.!!!!, čo odvolateľ kvalifikuje ako ZÁVAŽNÚ PRÁVNÚ SKUTOČNOSŤ, ktorá MÁ

ZA NÁSLEDOK NEPLATNOSŤ PRE NEZÁKONNOSŤ všetkých doterajších vydaných doleuvedených rozhodnutí prvostupňového aj druhostupňového súdu...».

Sťažovateľka v sťažnosti vyslovila aj názor, že došlo k porušeniu jej práva na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom a práva na zákaz odňatia jej zákonnému sudcovi. Poukázala na to, že „Uznesenie bolo vydané senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý nemožno považovať za senát zriadený podľa zákona ani za senát určený v súlade s rozvrhom“. Následne citovala príslušné ustanovenia ústavy a zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a uviedla:

«Sťažovateľ s poukazom na skutočnosť, že v tejto kauze oba rozsudky Najvyššieho súdu SR rozhodoval jeden a ten istý senát „20bo“ s tou istou predsedníčkou senátu [REDAKOVANÉ] má za to a tvrdí, že neboli dodržané citované ustanovenia z. č. 757/2004 Z.z. o súdoch, možno teda zhrnúť, že Uznesením a Postupom Najvyššieho súdu, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, bolo porušené právo sťažovateľa na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom v zmysle č. 41 ods. 1 Ústavy a právo sťažovateľa na zákaz odňatia zákonnému sudcovi v zmysle č.48 ods. 1 Ústavy SR.»

Sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

«1/ zakladené právo sťažovateľa vlastníť majetok a právo nad ochranou pred vyvlastnením podľa č. 20, ods. 1/ a 4/ Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na pokojné užívanie majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím - č.k. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Obo/55/2014 zo dňa 15.3. 2016 porušené bolo.

[REDAKOVANÉ] neposkytol právo veriteľov úpadcu [REDAKOVANÉ] v konkurznom konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici pod č.k. [REDAKOVANÉ] správcu konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] ochranu v kvalite vyžadujúcej v čl. 46 ods 1 a čl. 6 ods.1 Dohovoru, čím, vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu malo za následok, že Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 2Obo/55/2014 zo dňa 15.3. 2016 zakladené právo veriteľov ako aj SKP - [REDAKOVANÉ] zaručené v čl. 20 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

3/ zakladené právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a zakladené právo sťažovateľa na zákaz odňatia zákonnému sudcovi zaručené čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 2Obo/55/2014 zo dňa 15.3. 2016 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uvedenom konaní č.k. 2Obo/55/2014 porušené bolo.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 2Obo/55/2014 zo dňa 15.3. 2016 sa z r u š u j e a vec sa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v r a c i a na ďalšie konanie.»

Sťažovateľka zároveň požiadala o povolenie odkladu vykonateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a naň nadväzujúceho uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 39-24 K 258/2001-Sn-2267 z 25. septembra 2014, čo odôvodnila *«spoločenskou závažnosťou dôsledkov takýchto rozhodnutí, ktoré by v prípade, ak by nedošlo k odkladu ich výkonu, nastala by neodvratiteľná hrozba, že by sa sťažovateľ*

už nikdy nedomohol svojich práv, a to ani v prípade, že by Ústavný súd vyhovel sťažovateľovi v plnom rozsahu, pretože Krajskému súdu v Banskej Bystrici v súčasnosti nič nebráni, aby konal v predmetnej veci v súlade s z.č. 328/1991 Z.b. ZKV, t.j. aby vydal uznesenia o schválení ROZVRHU v ktorom by nebolo pojaté právo úpadcu na prednostnú pohľadávku, ktorou je PP [redacted] ktoré prináležia úpadcovi [redacted] boli rozvrhnuté a vydané veriteľom úpadcu [redacted] či by Krajský súd v Banskej Bystrici v konkurznej veci 39-24 K 258/2001, po splnení rozvrhového uznesenia vyniesol uznesenie, ktorým ukončí konkurznej veci 39-24 K 258/2001.».

V doplnení sťažnosti z 18. júla 2016 sťažovateľka rozšírila petit o uplatnené trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Po preskúmaní sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil viaceré nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach. Je potrebné poukázať na istú zmätočnosť a neurčitosť petitu

sťažnosti, teda akého rozhodnutia sa sťažovateľka domáha. Petit je na viacerých miestach poznačený použitím nesprávnych slov (napr. „zakladené právo sťažovateľa“) či nesprávnym skloňovaním („Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 2Obo/55/2014 zo dňa 15.3. 2016 sa z r u š u j e a vec sa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v r a c i a na ďalšie konanie.“). Uvedené nedostatky sa najvýraznejšie prejavujú v druhom výroku petitu, ktorého výrazom je chaotickosť a zmätočnosť (pozri jeho uvedené doslovné znenie). K tomu ústavný súd uvádza, že nie je jeho úlohou, ako bude uvedené aj ďalej, odstraňovať nedostatky zákonných náležitostí návrhov na začatie konania, a už vôbec nie hľadať správny význam sťažovateľkou naformulovaného petitu opravou nesprávnych či nesprávne skloňovaných slov. Zo znenia bodu 2 petitu navyše nie je zrejmé, či sa sťažovateľka domáha aj vyslovenia porušenia základných práv podľa „čl. 46 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru“, alebo len podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd tu poukazuje aj na ďalšiu skutočnosť, a to, že z doslovného znenia uvedenej časti bodu 2 petitu („v čl. 46 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru“) vyplýva, že čl. 46 ods. 1 sa týka dohovoru, hoci z ostatného obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ďalší nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti spočíva v tom, že sťažovateľka síce k sťažnosti pripojila vyhotovenie právoplatného rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 55/2014 z 15. marca 2016, ktorým mali byť porušené jej základné práva, v súlade s § 50 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona o ústavnom súde, avšak ústavný súd zistil, že predložené vyhotovenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vôbec neobsahuje stranu č. 2 a je tak neúplné. Rovnako strana č. 2 chýba aj v predloženom vyhotovení uznesenia krajského súdu

. k. 39-24 K 258/01-Sn-2267, ktoré bolo potvrdené napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Zároveň na predmetnom vyhotovení uznesenia krajského súdu sa nenachádza okrúhla pečiatka súdu a je v ňom uvedený aj iný dátum (28. novembra 2013), pričom z napadnutého potvrdzujúceho uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 39-24 K 258/01-Sn-2267 je z 25. septembra 2014. V súvislosti s tým ústavný súd zistil, že od strany 3 sú predložené vyhotovenia uznesení krajského súdu č. k. 39-24 K 258/01-Sn-2105 a č. k. 39-24 K 258/01-Sn-2267 úplne totožné, a teda evidentne

nejde o správne kópie (pravdepodobne vo vzťahu k uzneseniu č. k. 39-24 K 258/01-Sn-2267).

Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Osobitne to platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom (III. ÚS 334/09).

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť, ktorá bola doručená ústavnému súdu, v predloženej podobe neobsahuje presný, určitý a zrozumiteľný petit, ktorý by mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci, teda nespĺňa podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Sťažnosť tiež neobsahuje jednoznačné určenie, ktoré všetky základné práva boli podľa sťažovateľky porušené, čím nie je splnená náležitosť sťažnosti podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde, a tiež k nej nebolo pripojené úplné vyhotovenie právoplatného rozhodnutia, ktorým mali byť porušené základné práva sťažovateľky, podľa § 50 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona o ústavnom súde. Nebola tiež predložená správna kópia prvostupňového rozhodnutia, ktorého sa týka napadnuté uznesenie najvyššieho súdu.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení

námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, zohľadniac aj to, že sťažovateľka bola zastúpená advokátom, ústavný súd odmietol jej sťažnosť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy). Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa návrhom sťažovateľky na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia a naň nadväzujúceho uznesenia krajského súdu č. k. 39-24 K 258/01-Sn-2267.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. októbra 2016